

Arrest

nr. 165 599 van 12 april 2016
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 19 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2015, met kennisgeving op 26 oktober 2015, verklaarde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt.

Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (gekend onder het rolnummer X). Het beroep dat verzoeker aantekende wordt op 23 februari 2016 verworpen door de Raad bij arrest nr. 162 593.

Op 4 december 2015 werd door de politie van Hasselt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld t.a.v. verzoeker wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen. Diezelfde dag werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 2 jaar gegeven. Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing die luidt:

*“Aan de heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.12.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.10.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Hasselt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten, bijgevolg heeft hij dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen eenzelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X en X. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord maar stelt de raadsman dat zij niet optreedt in de zaak gekend onder het rolnummer X.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Beide verzoekschriften hebben de bestreden beslissing tot voorwerp.

2.3. Het verzoekschrift in de zaak X werd verzonden met poststempel 19 december 2015 en het verzoekschrift in de zaak X werd verzonden op 9 december 2015. Bij gebreke aan uitdrukkelijke afstand wordt het verzoekschrift in de zaak gekend onder rolnummer X als laatst ingediend verzoekschrift beschouwd nu deze later op de rol werd ingeschreven.

2.4. Bijgevolg wordt de verzoekende partij, ook al verschijnt zij in deze zaak niet, in toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet geacht afstand te doen van het verzoekschrift gekend onder het rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel luidt:

"Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker op 26/10/2015 een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en derhalve hardnekkig niet aan de terugkeerverplichting zou voldoen en illegaal op het grondgebied wenst verder te verblijven. Uit onderzoek van het dossier zouden er aldus geen specifieke omstandigheden bestaande zijn die het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar zouden rechtvaardigen. Verzoeker verwijst voorts naar de bestreden beslissing in bijlage.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker in België een gezinsleven heeft opgebouwd met **Mevr. C. M.**, die over een legale verblijfstitel in België beschikt. Zij heeft bovendien twee kinderen die over de Italiaanse nationaliteit beschikken.

Verzoeker heeft in het kader van een aanvraag ex art. 9bis vrw. aannemelijk gemaakt dat hij één gezin vormde met zijn partner, bij wie hij tevens effectief woonde en wettelijk ingeschreven was.

Dit blijkt tevens uit de politionele woonstcontrole gevoerd in het kader van de 9bis vrw. procedure en de aankomstverklaring dewelke verzoeker samen met zijn partner bij de bevoegde diensten van Stad Hasselt heeft gedaan.

Verzoeker zou een aanvraag tot huwelijk willen instellen met haar partner, van zodra haar echtscheidingsvonnis definitief wordt. Deze primordiale informatie was aan verwerende partij gekend.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat een verwijdering van verzoeker geen schending impliceert van art. 8 van het EVRM, aangezien zulks een tijdelijke verwijdering betreft dewelke geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een **effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie** tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008).

Deze staat in casu onstuitbaar vast en wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een **zo nauwkeurig mogelijk onderzoek** te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet¹.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve **aannemelijk te maken** dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu onstuitbaar het geval is. Dit gegeven wordt tevens niet betwist in de bestreden beslissing.

Er kan worden geconcludeerd dat verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat er geen schending kan plaatsvinden van art. 8 EVRM aangezien deze verwijdering slechts tijdelijk is volstaat in casu niet.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de **specifieke omstandigheden** om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (**RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar**).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Terwijl: de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en bevat zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat er een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verder:

(...)

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden.

Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Terwijl: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Uit de lezing van dit wetsartikel blijkt dat er geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor wat betreft het opleggen van inreisverboden tot vijf jaar. In casu is verwerende partij er dus toe gehouden een inreisverbod op te leggen. Wat de duur van het inreisverbod betreft, hieromtrent beschikt verwerende partij wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid. Er werd niet gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, doch wel voor een inreisverbod van twee jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier.

Uit de beslissing blijkt duidelijk waarom hem een inreisverbod werd opgelegd en ook waarom (rekening houdende met de omstandigheden van het dossier) werd gekozen voor een termijn van twee jaar.

Terwijl: aan verzoekende partij op 26.10.2015 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Hieraan heeft hij echter geen gevolg gegeven. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Terwijl: het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Hoe dan ook, het louter wettelijk samenwonen of huwen verschaft op zich niet automatisch een verblijfsrecht noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt afgegeven. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt verwijderd. Verzoeker dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij merkt bovendien op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nog geen enkele poging heeft gedaan om via de geëigende procedure een aanvraag tot gezinshereniging te doen.

Hieromtrent wenst verwerende partij te verwijzen naar een recent arrest van de RVV: 'De Raad merkt evenwel op dat vooraleer er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven, de verzoekende partij eerst zelf gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Aangezien nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, kan in de huidige stand van het geding bezwaarlijk worden gesteld dat er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen'. (rolnr. 162 578, arrest nr. 144 930, dd. 06.05.2015)

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.3. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, aangezien hij niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze internationale bepaling, al dan niet in samenhang met de motiveringsplicht of het legaliteitsbeginsel, zou schenden.

De artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en zet de feiten uiteen die de reden vormen om artikel 74/11 toe te passen. Bovendien blijkt uit het middel dat verzoeker de grondslag van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in deze artikelen is bereikt. Verzoeker betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing maakt melding van het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Verder maakt de bestreden beslissing gewag van volgende feiten: *"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.10.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.*

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Hasselt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

(...)

Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten, bijgevolg heeft hij dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

In zijn middel betwist verzoeker de feitelijke vaststelling niet dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 26 oktober 2015 werd betekend. Deze vaststelling volstaat echter om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Verzoeker voert in zijn middel in wezen aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden, met name zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en zijn gezinsleven in België. Verzoeker beweert dat er geen redelijke verhouding bestaat tussen het opgelegde inreisverbod en zijn gezinsleven in België meer bepaald wenst verzoeker een huwelijk aan te gaan met diens partner met wie hij samenwoont. Zijn partner heeft twee kinderen van Italiaanse nationaliteit. Na een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 8 EVRM besluit verzoeker dat de verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd in het kader van artikel 8 EVRM. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat er geen schending van artikel 8 EVRM is omdat de verwijdering tijdelijk is volstaat volgens verzoeker niet.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM heeft verricht. Bovendien heeft verzoeker naar aanleiding van het gegeven bevel met vasthouding een meer uitvoerige motivering gekregen omtrent de schending van artikel 8 EVRM. Dit bevel werd aan verzoeker ter kennis gegeven op dezelfde dag als de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was deze motieven te herhalen.

Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen een eerder gegeven bevel en de Raad oordeelde als dan aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM (arrest nr. 162 593 van de Raad van 23 februari 2016).

"3.9. Verzoeker betoogt "Dat een terugkeer, voor onbepaalde duur, naar zijn land van herkomst voor verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op familie-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daar zijn aanstaande echtgenote, waarmee verzoeker een feitelijk en effectief gezin vormt, definitief gemachtigd werd tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Het betreft mevrouw (...) Marokkaanse nationaliteit en houder van een F-kaart. Er kan van haar niet verwacht worden dat zij haar leven in België achter laat, om voor onbepaalde tijd mee terug te keren naar Marokko met verzoeker."

3.10. De Raad houdt zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is

voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoriegie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker "could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands").

3.11. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst, Marokko, dat ook het land van herkomst is van zijn "aanstaande echtgenote". Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven elders bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker, die blijkens de beschikbare gegevens nooit een legaal verblijf heeft gekend in België en zelfs niet aantoont hier te hebben verbleven vóór het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, toont met zijn uiterst summier en niet geconcretiseerd betoog dat hij een relatie heeft met mevrouw C.M. niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te kunnen blijven met zijn "aanstaande echtgenote" die in het bezit is van een F-kaart, hoewel hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, hier nooit eerder een legaal verblijf heeft gekend en niet aantoont dat hij stappen zet om te huwen, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. Zij verhinderen niet de afgifte van een verblijfsmachtiging of van een visum met het oog op het sluiten van het huwelijk of van een visum gezinshereniging na het aangaan van het huwelijk, die vanuit het land van oorsprong kunnen worden aangevraagd. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zoals in de eerste bestreden beslissing reeds terecht wordt aangegeven, verstoort het gezinsleven van verzoeker gelet op de omstandigheden die zijn zaak

kenmerken niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.”

Deze motieven dienen te worden hernomen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de procedure bij de Raad die gekend is onder rolnummer 180 243, dient te worden opgemerkt dat deze reeds aanleiding gaf tot een verwerpingsarrest. Uit het geheel blijkt dat met de door verzoeker aangevoerde specifieke omstandigheden wel degelijk rekening werd gehouden. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem op grond van de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op te leggen. De nadelige consequenties die verzoeker meent te ontwaren, hebben overigens hoofdzakelijk betrekking op de verwijderingsmaatregel die op dezelfde dag jegens hem werd getroffen en niet op het inreisverbod dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt dat de duur van het inreisverbod, met name 2 jaar, onvoldoende is gemotiveerd, kan deze redenering niet gevolgd worden. De bestreden beslissing wijst op de hardnekkigheid die verzoeker toont om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en wijst erop dat er geen specifieke omstandigheden zijn dat diens negatieve regularisatieaanvraag en diens gezin voorhanden zijn. Deze motivering is afdoend.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het legaliteitsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat bij de uiteenzetting van het enige middel geen enkele duiding wordt gegeven over de wijze waarop de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit het betoog van de verzoeker niet kan worden afgeleid op welke wijze het voornoemde beginsel door de bestreden beslissing is geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

Het enig middel is, in zoverre het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN